

Predikan i Skepplanda och Hålanda kyrkor 2022

Tacksägelsedagen

”Lovsång”

Jer 31:3-6

Upp 4:8-11

Matt 15:29-31

Ps: 168, 1:4, 261, 15, 259

Jag var på Lödöse museum förra veckan och där fick man bland annat information om hur man botade sjuka förr i tiden. Kunskapen om bakterier och virus är ju relativt ny och på medeltiden förstod man inte mycket om vad som orsakade sjukdomar. Botemedlen byggde ofta på rena gissningar, man fick helt enkelt chansa och hoppas på det bästa. En av de vanligaste var till exempel åderlåtning – där man tänkte sig att sjukdomen skulle följa med blodet ut ur kroppen. Många gånger var det till mer skada än nytta att söka upp en läkare när man var sjuk.

Men det gäller inte den store läkare, Jesus själv. Idag hörde vi om hur han gick upp på berget och öppnade sin läkarmottagning där. De blev genast en lång ringlande kö, mycket folk kom och de hade med sig lama, blinda, lytta och stumma. Jesus avvisade ingen, ingen behövde vända för att han inte hade pengar eller för att medicinen var slut. Och Jesus stämplade inte ut förrän alla var botade. Den store läkaren har sin mottagning öppen – så länge det behövs.

Behovet finns fortfarande. Visserligen – dagens medicin chansar inte utan bygger på vetenskap och beprövad erfarenhet och metoderna förfinas ständigt. Ändå är det väl så att man ofta botar symptomen i stället för att ta itu med själv sjukdomen. Och sen är det också så i dagens samhälle att vi, med vår moderna livsstil har skapat nya sjukdomar som inte fanns på samma sätt förr. Och när det gäller *själsliga* sjukdomar som depression, ångest, sömnsvårigheter och andra former av psykisk ohälsa så är det något som ökat med åren. Vi har gjort stora framsteg sedan medeltiden men fortfarande så är sjukdom, kroppslig såväl som själslig något vi ofta står rådvilla inför. Och därför behövs fortfarande den store läkaren. Vi får komma till Jesus och bära fram våra anhöriga i bön, precis som folk bar fram sina anhöriga och lade ner dem inför Jesus. Jesus hade som sagt öppnat sin mottagning uppe på berget, så det måste ha varit med stor möda som folk bar upp sina lama och lytta. Och så kan det vara med bön – ibland är det mödosamt, ett arbete som kräver tålamod och uthållighet.

Och därför behöver vi hjälpa varandra. När vi samlas för att fira mässa, när vi ber kyrkans förbön så är det vårt sätt att bära fram de våra till Jesus. Även du får skriva en bönelapp för någon du känner som vi behöver bära fram till Jesus.

Det står om Jesus att han botade dem och folket häpnade. Och det kanske inte är så konstigt tänker vi – de fick ju bevittna något övernaturligt: stumma talade, lytta blev friska, lama gick och blinda såg. Men hur ofta får vi göra det?

Sjukvården idag kan bota cancer och andra sjukdomar som var obotliga förr, och på sikt kan man säker få lama att gå och blinda att se – men, ja vi tänker ju inte det som under. Det som sker är väl inget övernaturligt och det är ju inte heller Jesus som botar.

Men gränsen mot det övernaturliga är nog svår att dra, och framförallt är det ju så att Jesus botar även genom den vanlige läkaren. Om du har en sjuk anhörig så säger du inte till denne att; vi behöver inte längre åka till vårdcentralen med dig för jag har lagt en lapp i bönelådan och man bad i kyrkan för dig, så nu kan vi stanna hemma. Nej, du gör naturligtvis *både ock*. Och om Jesus inte botar på annat sätt, så hoppas du att han är med läkaren när han ställer diagnos och skriver ut recept. Precis som vi ber för våra sjuka får vi be för våra läkare att Jesus är med dem när de utför livets tjänst.

Men något måste ju också sägas om alla som *inte* blir friska. Vi ber för sjuka, vi tar dem till sjukvården och det är ju ändå så att de inte alltid blir botade. Nej, men *allt* botande i den här världen är ändå *temporär*. Inget botande varar för alltid, inte ens de som blev botade av Jesus! Även de människorna blev sjuka igen och alla dog de till slut. Vi vet inte varför vissa får blir friska men inte andra, men *alla* väntar vi på den kommande tidsåldern där varken sjukdom eller död kommer finnas.

Och under tiden hoppas jag att du inte förlorar din förmåga att *hjäpna* – det är synd om de människor som inte kan känna igen ett under och hjäpna. För det betyder att de inte får någon anledning att känna tacksamhet och prisa och lova Gud. Folket som kom till Jesus på berget de hjälpsade och de *prisade* Israels Gud. De förstod att Israels Gud var med Jesus, precis som vi kan förstå att Jesus är med *våra* läkare. Utan den store läkaren hade alla andra läkare inte kunnat göra mycket. Därför tackar vi Gud och Jesus, även om vi inte utesluter läkaren på vårdcentralen. Idag är det ju tacksägelsedagen men för den som känner igen Guds under – för den människan är *varje dag* en tacksägelsedag.

När vi firar mässa så det ett tacksägelseoffer vi firar. Offer betyder bära fram: vi bär fram vår tacksägelse. Ett annat ord för nattvarden är ju *eukaristi*, som är grekiska och betyder tacksägelse. När vi går fram för att ta emot Herren Jesus, hans kropp och blod så tar vi emot Kristus som offrade sig själv för oss. Och då får vi också bära fram oss själva, som ett tacksägelseoffer under lovsång.